

gjældende fage Fyldeftigjørelfe ved Sø- og Handelsretten paa en hurtigere Maade end ved den almindelige Ret. Hvis Bøveln faa fra den Handlende gaar videre til en Ikke-Handlende, har han at henvende fig til den almindelige Ret med den langfommere Forfølgning, fom der finder Sted. Udenfor Kjøbenhavn gjælder det Samme, at, naar Tølen er om Bøvel mellem Handlende, behandles Sagen gæfteretsvis. Er det derimod andre end Handlende, fom ere Bøvelforpligtede eller Bøveleiere, behandles Sagen ved den almindelige Ret. Nu er der ingen Grund til, efterfom Bøveln er kommen i Hænder paa Handlende eller Ikke-Handlende, at den ſtal kunne fordres indbreven med større eller mindre Hurtighed, og heller ikke er der nogen Grund til, at den ſkulde behandles paa anden Maade end den almindelige. Det vil ganfte viſt være en Fordel for den Handlende, fom er Bøveleier, at han kan faae Bøveln hurtig indbreven, men det vil paa den anden Side ogſaa kunne være til Skade for ham. Vi maa nemlig huſke paa, at der kan være en ſtor Kreds af bøvelforpligtede Perſoner i en og ſamme Bøvelomgang. Naar der ſaa f. Ex. er en Flerhed af Bøvelforpligtede, vil Bøveleieren, under ellers lige Omſtændigheder, vende fig førſt til den Bøvelforpligtede, fom er Handlende, fordi han der faar hurtigſt Fyldeftigjørelſe. Denne vil alſaa førſt være udfat for at komme til at betale, og naar han igjen ſtal fage ſin Kægres, maa han vælge den langfommere Retsforfølgning og vil alſaa forſaavidt være mindre heldigt ſtillet. Det vil dernæſt ogſaa have Indflydelse med Henſyn til Bøvelſkyldneren. Han vil efter Omſtændighederne, naar han er Handlende, komme til at betale noget høiere Omkoſtninger, end naar han ikke er Handlende. Derfor har Udvalget ment, at det vilde være heldigt ſaavidt muligt at gennemføre den ſamme Lighed i Proceſſen ſom paa den materielle Bøvelrets Omraade og ſtille alle Parter lige, og Udvalget havde da ønſket at kunne foreſlaa Bøvelfager i Kjøbenhavn behandlede ved den ſamme Ret, men det har Udvalget under de foreliggende Omſtændigheder ikke ment at kunne gennemføre. Nu er det jo Reglen, at Bøvelfager mellem Handlende behandles ved Sø- og Handelsretten. Det er efter Udvalgets Formening et Forhold, ſom ikke er heldigt. Der er i og for fig ingen Grund til at behandle Bøvelfager mellem Handlende ved denne Ret, thi Bøvelfager ere ſaadanne, hvor Skyldgrunden er det Papir og ſlet ikke videre, Løſrevet fra hele det materielle Grundlag. Der bliver alſaa ſlet ikke Spørgsmaal om at ſe hen til de Handelsforretninger, der have foranlediget, at Bøvelforholdet er opſtaaet. Papiret præſenteres, og ſaa er Spørgsmaalet: anerkendes det, eller har man Indføgelſer at gjøre imod det? Og diſſe Indføgelſer kunne kun knyttes til Bøveln og ikke til det for den til Grund liggende Forhold. Alſaa er der i Bøvelfager ſlet ikke Brug for den Sagkundskab, ſom er repræſen-

teret af Sø- og Handelsretten. Dertil kommer et andet Henſyn; medens andre Handelsforretninger i Reglen affluttes mellem Handlende, f. Ex. Retten efter Kompoſementet og Slutbøvel, og vedblive mellem Handlende, ſaa er med Henſyn til Bøvelerne Forholdet det, at de hurtigere frit mellem Handlende og Ikke-Handlende, at de kunne idag hos En og imorgen hos en Anden, og der er ikke mindſte Grund til, at Jurisdiktionen i Bøvelfager ſkulde ſkifte, efterfom Bøveln endoſeres til den ene eller den anden Perſon, og at ſaa tillige de materielle Forſkjelligheder i Retsſtillingen ſulle indtræde, efterfom Bøveln er hos den Ene eller den Anden. Derfor har Udvalget ønſket, at Reglen kunde være for det Førſte, at alle Bøvelfager ſtulde behandles ved den ſamme Ret, og at denne Ret var den ordinære Ret, hvor ellers Bøvelfager behandles, ſaaledes at man ikke ſaſtholdt den nu beſtaaende Adſkilliſe. Udvalget har imidlertid ikke ment at turde foreſlaa dette af Henſyn til, at det vilde forudsætte Forhandlinger og Overveielſer angaaende den Ordning, ſom maatte finde Sted med Henſyn til Sø- og Handelsrettens Competence, og det har derfor nøiedes med at foreſlaa, at dog ſaavidt mulig Behandlingen af Bøvelfager i Kjøbenhavn blev den ſamme derved, at de Bøvelfager, der ikke henhøre under Sø- og Handelsretten, behandles gæfteretsvis. I ſaa Fald vil tilnærmelſesvis den ſamme Hurtighed derved opnaas, og alſaa vil Bøveleieren ſaavidt mulig blive ſtillet ligefaa gunſtigt i det ene ſom i det andet Tilfælde. Den anden Udvei, at henlægge alle Bøvelfager til Sø- og Handelsretten, har Udvalget ikke ment at kunne gaa ind paa af Henſyn til de gjældende Regler for Sø- og Handelsrettens Competence, ſom jo er beſtemt efter perſonlige Henſyn, og forſaavidt vil alſaa en Henlæggelſe af Bøvelfager være et Brud paa det System, der ellers er fulgt med Henſyn til Beſtemmelſen af dens Competence. Der kunde muligvis være Tale om at lade Bøvelfager behandle gæfteretsvis ved Sø- og Handelsretten uden Medvirkning af de sø- og handelskyndige Elementer, men Udvalget har tænkt, at det muligvis kunde medføre en Forøgelſe af Dommerkrafterne, ſom ligeledes forudsætter en ſærlig Overveielſe, der ikke ved denne Behandling kan finde Sted. Men dernæſt have vi tillige foreſlaaet, at denne Forandring i de Retter, hvor Bøvelfager behandles, og i Behandlingsmaaden dog ikke ſkulde medføre noget Tab for Bøvelſkyldneren. I ſaa Henſeende er der jo nemlig nu en Forſkjel, idet Bøvelſkyldneren ſnart kommer til at betale Mere og ſnart Mindre, efterfom han er Handlende eller ikke, og denne Ulighed er der Grund til at fjerne. Overhovedet er der formenlig fra Statens Side Grund til at bringe det Offer, at den ſtaffer Bøvelkreditor en hurtigere Fyldeftigjørelſe ikke paa Skyldnerens, men paa Statens Bøveftning. Vi maa